

POŚRÓD ŚWIECZNIKÓW



STUDIUM BIEŻĄCEGO TYGODNIA: Ap 1,9-18; Dz 7,54-60; Mt 12,8; Wj 20,11; Dn 10,5-6; Ap 1,20-2,7.

TEKST PAMIĘCIOWY: „Kto ma uszy, niechaj słuca, co Duch mówi do zborów” (Ap 2,7).

W 73. rozdziale *Księgi Psalmów* Asaf wyraża zdumienie z powodu chełpliwej pychy bezbożnych. Wielu z nich żyje w dostatku i beztrosce, w przeciwieństwie do cierpiących sprawiedliwych. Ta niesprawiedliwość bardzo zaniepokoiła psalmistę (zob. Ps 73,2-16), który z tym problemem udał się do świątyni (zob. Ps 73,16-17 UBG). Tam, w obecności Boga, uzyskał głębsze zrozumienie tej kwestii.

Wielki później sędziwy apostoł Jan znalazł się na skalistej wysepce zesłany tam z powodu wiernego głoszenia ewangelii. Ku swemu przygnębieniu otrzymał wtedy wiadomość, że zbory będące pod jego opieką są nękane przez różne problemy. Jednak w tym kryzysowym czasie otrzymał on wizję zmartwychwstałego Chrystusa znajdującego się w niebiańskiej świątyni. W tej wizji, podobnie jak niegdyś psalmiście Asafowi w świątyni, Pan objawił Janowi tajemnice zmagania, jakie życie niesie ze sobą. Ta świątynna scena dała mu pewność obecności i opieki Chrystusa — pewność, którą miał on przekazać zborom i następnym pokoleniom chrześcijan w przyszłych wiekach, aż po kres dziejów świata.

Obok przedstawienia służby Chrystusa w niebiańskiej świątyni, w tym tygodniu zaczniemy się przyglądać pierwszym siedmiu szczególnym przesłaniom dla Kościoła zaadresowanym zbiorczo do siedmiu zborów w Azji, ale przeznaczonym także i dla nas. W tym tygodniu przestudujemy przesłanie do pierwszego z tych zborów, a w kolejnym tygodniu — przesłania do pozostałych sześciu.

Przeczytaj Ap 1,9. Co apostoł mówi o okolicznościach, w których otrzymał wizje spisane w *Apokalipsie Jana*?

Patmos to skalista i jałowa wyspa na Morzu Egejskim — długa na szesnaście kilometrów i w najszerszym miejscu mająca prawie dziesięć kilometrów. Rzymianie założyli tam i na kilku innych pobliskich wyspach kolonię karną dla więźniów politycznych. Wczesnochrześcijańscy pisarze, żyjący po tym, jak apostoł napisał *Apokalipsę Jana*, stwierdzają jednomyślnie, że rzymskie władze zesłały go na Patmos za to, że wiernie głosił ewangelię. Sędziwy Jan z pewnością znosił na Patmos trudy rzymskiego uwięzienia. Przepuszczalnie traktowano go jak zwykłego przestępcę, a więc musiał nosić kajdany, nie dojadał i był zmuszony do ciężkiej pracy, a może nawet chłostany przez rzymskich strażników.

„Patmos, naga i skalista wysepka na Morzu Egejskim, została wybrana przez rzymskie władze jako miejsce wygnania dla kryminalistów, ale dla służi Bożego to ponure miejsce miało się stać bramą nieba. Tutaj, odcięty od świata i aktywnej działalności, jaką prowadził od wielu lat, przebywał w towarzystwie Boga i Chrystusa oraz niebiańskich aniołów, otrzymując od nich pouczenia dla Kościoła w przyszłych czasach”¹.

Jacy inni biblijni bohaterowie znosili ciężkie doświadczenia, choć (a może właśnie dlatego że) byli wierni Bogu? Zob. Dn 3,16-23; Dz 7,54-60.

Wyznawcy Chrystusa nie powinni nigdy zapominać, że nawet jeśli znajdują się w okolicznościach podobnych do tych, w jakich znalazł się Jan, nie są sami. Jezus, który przyniósł Janowi słowa nadziei i pocieszenia pośród trudów na wyspie Patmos, nadal jest ze swoim ludem, podtrzymując i wspierając go w trudnych sytuacjach.

Jak możemy zrozumieć różnicę między cierpieniem ze względu na Chrystusa a cierpieniem z innych powodów, w tym naszych błędnych wyborów? A co z cierpieniem z powodów, których nie rozumiemy? Jak możemy się nauczyć ufać Panu w każdej sytuacji?

¹ Ellen G. White, *Krzyż i miecz*, Warszawa 2018, wyd. II, s. 324.

Przeczytaj Ap 1,10 wraz z Wj 31,13; Iz 58,13 i Mt 12,8. Jaki dzień w Biblii został wyraźnie wskazany według tych wersetów jako dzień Pański? Jakie znaczenie musiał mieć ten dzień dla Jana w jego ciężkim doświadczeniu?

.....

.....

.....

„W sobotę Pan Chwały objawił się zesłanemu apostołowi. Jan na wyspie Patmos świętował sobotę z nie mniejszą czcią niż wtedy, gdy nauczał w miastach i wioskach Judei. Cenił obietnice związane z tym dniem”¹.

Ap 1,10 wyraźnie sugeruje, że apostoł otrzymał wizję siódmego dnia tygodnia, czyli w sobotę. Choć Jan patrzył w przyszłość na odległe wydarzenia aż po powtórne przyjście Chrystusa (por. Ap 1,7) zwane *dniem Pana* (zob. Iz 13,6-13; 2 P 3,10), to mówił o czasie, gdy on sam otrzymał wizję tych przyszłych wydarzeń, a stało się to w sobotę, czyli w *dzień Pański*.

Niewątpliwie w jego cierpieniu ta pełna wizji sobota musiała być dla niego przedsmakiem wolnego od ciężkich doświadczeń życia, jakiego doświadczy wraz z wiernymi wszystkich wieków po powtórny przyjsciu Jezusa. W żydowskim myśleniu sobotę uważano za przedsmak *przyszłego świata* (hebr. *olam haba*).

„Sobota ustanowiona przez Boga w Edenie była (...) czymś szczególnie cennym dla Jana przebywającego na wyspie odosobnienia (...). Cóż to była za sobota dla samotnego zesłańca zawsze drogocennego w oczach Chrystusa, ale teraz jeszcze bardziej wywyższonego! Nigdy dotąd nie dowiedział się on tak dużo o Jezusie i nigdy wcześniej nie usłyszał tak wzniosłych prawd”².

Porównaj dwie wersje czwartego przykazania dekalogu w Wj 20,11 i Pwt 5,15. Wersety te wskazują na sobotę, siódmy dzień tygodnia, jako upamiętnienie zarówno stworzenia, jak i zbawienia, przypominając nam, że Bóg nas stworzył i odkupił/uratował. Jak możemy w każdą sobotę lepiej uświadomić sobie realność Boga jako Stwórcy i Odkupiciela? Pomyśl o tym, na co zdabłoby się nam wiedzieć, że Bóg jest naszym Stwórcą, gdybyśmy nie wiedzieli, że jest On także naszym Odkupicielem?

¹ Ellen G. White, *Krzyż i miecz*, Warszawa 2018, wyd. II, s. 330.

² Tamże, w: *The Seventh-day Adventist Bible Commentary*, Hagerstown 1980, t. VII, s. 955.

Przeczytaj Ap 1,12-18. Porównaj Janowy opis Chrystusa z Boską Osobą opisaną w Dn 10,5-6. Jak Jezus objawił się w wizji Janowi? Co czynił w tej wizji?

Jan ujrzał Jezusa w stroju najwyższego kapłana pośród świeczników. Obraz Jezusa przechadzającego się pośród świeczników wskazuje na Bożą obietnicę daną starożytnym Izraelitom, że Bóg będzie się przechadzał między nimi i będzie ich Bogiem (zob. Kpł 26,12). W *Apokalipsie Jana* świeczniki symbolizują siedem zborów w Azji Mniejszej, do których ta księga pierwotnie została wysłana (zob. Ap 1,20), a także (o czym powiemy w śródowej części lekcji) symbolizują Kościół na przestrzeni dziejów. Przez Ducha Świętego Jezus opiekuje się swoim Kościołem na ziemi. On będzie stale ze swoim ludem, aż przywiedzie go do wiecznego domu.

Ponadto obraz Jezusa jako Najwyższego Kapłana pośród świeczników został zaczerpnięty wprost z rytuału praktykowanego w świątyni jerozolimskiej. Codziennym obowiązkiem sprawującego służbę kapłana było doglądanie oświetlających miejsce święte lamp siedmioramiennego świecznika. Wymieniał on knoty i uzupełniał oliwę w lampach oraz zapalał te, które zgasły. W ten sposób kapłan dobrze wiedział, co dzieje się z każdą z lamp. Podobnie Jezus wie, czego potrzebuje i co przeżywa Jego lud, i to On osobiście wstawia się za swoimi wiernymi wyznawcami.

Przeczytaj Ap 2,2.9.13.19; 3,1.8.15. Co słowo *znam/wiem* mówi o tym, jak Jezus odnosi się do sytuacji i potrzeb ludu Bożego?

Jezus przedstawił siebie tytułami należącymi do Boga: Pierwszy i Ostatni (zob. Iz 44,6; 48,12). Greckie słowo przetłumaczone jako *ostatni* to *eschatos*, od którego pochodzi termin *eschatologia* oznaczający naukę o wydarzeniach czasów końca. To wskazuje, że eschatologia skupia się na Jezusie Chrystusie, którzy ma ostatnie słowo w finalnych wydarzeniach. On jest także Żyjącym oraz posiada „klucze śmierci i piekła” (Ap 1,18). Przez swoją śmierć i zmartwychwstanie Jezus otrzymał władzę otwierania „bram śmierci” (Ps 9,14; zob. Hi 17,16 BG). Wszyscy, którzy ufają Mu, powstaną z grobów do życia wiecznego (zob. 1 Kor 15,21-23). Wierni wyznawcy Jezusa nie muszą się bać, gdyż nawet jako umarli pozostają pod Jego opieką. Jeśli dotyczy to nawet umarłych, to dotyczy to tym bardziej żywych (zob. 1 Tes 4,16-17).

Przesłania Chrystusowe wówczas i dziś

ŚRODA — 9 stycznia

Przeczytaj Ap 1,11.19-20. Jezus przekazał siedem szczególnych przesłań do zborów w Azji Mniejszej. Jak fakt, iż w prowincji tej znajdowało się znacznie więcej zborów niż siedem, wskazuje na symboliczne znaczenie tych przesłań dla chrześcijan w ogólności?

Przesłania, które Jezus polecił Janowi wysłać do siedmiu zborów, zostały zapisane w 2. i 3. rozdziale *Apokalipsy Jana*. Można je zastosować na trzech poziomach:

1. *Zastosowanie historyczne*. Przesłania te zostały w pierwszym wieku naszej ery pierwotnie wysłane do siedmiu zborów znajdujących się w pomyślnie rozwijających się miastach Azji Mniejszej. Chrześcijanie stanęli tam wobec poważnych wyzwań. W kilku z tych miast wprowadzono kult cesarza w świątyniach jako przejaw lojalności wobec Cesarstwa Rzymskiego. Oddawanie boskiej czci cesarzowi uznano za obowiązkowe. Obywatele państwa musieli uczestniczyć w publicznych uroczystościach i pogańskich ceremoniach religijnych. Ponieważ wielu chrześcijan odmówiło uczestniczenia w tych praktykach, spotkały ich prześladowania, a nawet męczeńska śmierć. Na polecenie Jezusa Jan napisał do siedmiu zborów, by pomóc im stawić czoło owym wyzwaniom.

2. *Zastosowanie prorocze*. Fakt, iż *Apokalipsa Jana* jest księgą proroczą, a przy tym jedynie siedem zborów zostało wybranych jako adresaci tych przesłań, wskazuje na proroczy charakter przesłań. Duchowy stan siedmiu zborów jest zbieżny z duchowym stanem Kościoła Bożego w kolejnych okresach dziejów. Siedem przesłań ma więc z perspektywy nieba ukazać panoramiczny przegląd duchowego stanu chrześcijaństwa od pierwszego wieku naszej ery aż do końca świata.

3. *Zastosowanie powszechne*. Jak cała *Apokalipsa Jana* została wysłana jako jeden list, który miał być odczytany we wszystkich zborach (zob. Ap 1,11; 22,16), tak i siedem przesłań zawiera także lekcje odnoszące się do wszystkich chrześcijan we wszystkich wiekach. W ten sposób owe przesłania wskazują na różnego rodzaju chrześcijan w różnych miejscach i różnych czasach. Na przykład ogólna charakterystyka współczesnego chrześcijaństwa to stan zboru w Laodycei, ale poszczególne chrześcijanie mogą się utożsamiać z cechami wymienionymi w przesłaniach do innych zborów. Dobra nowina jest taka, że bez względu na nasz duchowy stan Bóg „wychodzi naprzeciw upadłym ludzkim istotom tam, gdzie one są”¹.

Wyobraź sobie, że Pan miałby skierować do twojego zboru list podobny do tych, jakie skierował do siedmiu zborów z *Apokalipsy Jana*, a dotyczący wyzwań stojących przed twoim zbożem oraz jego duchowego stanu. Co Jezus mógłby zawrzeć w takim liście?

¹ Ellen G. White, *Wybrane poselstwa*, Radom 2016, t. I, s. 23.

Efez był stolicą i największym miastem rzymskiej prowincji Azji leżącym na skrzyżowaniu ważnych szlaków handlowych. Jako główny port Azji był bardzo prężnym ośrodkiem gospodarczym i religijnym. Miasto było pełne budynków użyteczności publicznej takich jak: świątynie, teatry, gimnazjony¹, łaźnie i burdele. Słynęło także z praktyk magicznych, nikczemności i zabobonu. Mimo to najbardziej wpływowy zbor chrześcijański w całej prowincji znajdował się właśnie w Efezie.

Przeczytaj Ap 2,1-4. Jak Jezus przedstawił się temu zborowi? Za jakie wspaniałe zalety pochwalił ten zbor? Jaką obawę i troskę wyraził w związku z duchowym stanem zboru?

W początkach istnienia zboru w Efezie tamtejsi chrześcijanie byli znani z wiary i miłości (zob. Ef 1,15). Choć doświadczali nacisków — zarówno z zewnątrz, jak i wewnątrz Kościoła — chrześcijanie efescy pozostali niewzruszeni i wierni. Byli aktywni i posłuszni prawdzie. Nie tolerowali też fałszywych apostołów, którzy usiłowali wkraść się między nich. Jednak ich miłość do Chrystusa oraz braci i sióstr w czasie zaczęła słabnąć. Choć ta utrata pierwotnej miłości nie zniszczyła podstaw ich stabilności i wierności, to jednak ich duchowe lampy stopniowo przygasały i groziło im zgaśnięcie.

Przeczytaj Ap 2,5-7. Jakie trzy zalecenia kieruje Jezus do zboru w celu ożywienia pierwotnej miłości oraz poświęcenia się dla Chrystusa i współwierzących? Jak te trzy zalecenia wiążą się kolejno ze sobą?

Z proroczego punktu widzenia sytuacja zboru efeskiego odpowiada ogólnej sytuacji i duchowemu stanowi Kościoła w latach 31-100. Kościół apostołski charakteryzował się miłością i wiernością dla ewangelii. Jednak pod koniec pierwszego wieku naszej ery Kościół zaczął tracić zapal towarzyszący pierwotnej miłości, wskutek czego stopniowo odchodził od prostoty i czystości ewangelii.

Wyobraź sobie siebie jako należącego do zboru, który traci pierwotną miłość. Być może członkowie tego zboru nie popełniają żadnego oczywistego czy jawnego grzechu. Na pewnym poziomie czynią nawet to, co słuszne, a jednak zagraża im formalizm i chłód. Jak rada Jezusa dla zboru w Efezie może pomóc zborowi znajdującemu się w podobnej sytuacji?

¹ Gimnazjon — teren z budynkiem służący do uprawiania ćwiczeń fizycznych, a także ośrodek życia towarzyskiego i miejsce dyskusji (*przyp. red.*).

DO DALSZEGO STUDIUM

„Prześladowanie, jakiego doświadczył Jan, stało się narzędziem działania łaski. Wyspa Patmos zajaśniała chwałą zmartwychwstałego Zbawiciela. Jan ujrzał Chrystusa w ludzkiej postaci i ze znakami ukrzyżowania, które będzie On nosił na rękach i nogach na zawsze jako oznakę swej chwały. Janowi pozwolono ujrzeć jego zmartwychwstałego Pana odzianego taką chwałą, jaką ujrzeć może człowiek i przeżyć.

Wygląd Chrystusa, w jakim ukazał się Janowi, jest dla wszystkich wierzących i niewierzących dowodem, że był to zmartwychwstały Chrystus. Dla Kościoła jest On żywą mocą. Czasami czarne chmury spowijają lud Boży. Wydaje się, że ucisk i prześladowanie doprowadzą do jego unicestwienia. Ale w takich czasach udzielane są najgłębsze lekcje. Chrystus często wkracza do więzień i objawia się swoim wybranym. Jest z nimi wśród ognia stosów. Jak w ciemnościach nocy najjaśniej świecą gwiazdy, tak najjaśniejsze promienie chwały Bożej ukazują się w najgłębszym mroku. Im ciemniejsze niebo, tym czystsze i bardziej imponujące są promienie Słońca Sprawiedliwości, to jest zmartwychwstałego Zbawiciela”¹.

PYTANIA DO DYSKUSJI

1. Jan podzielił się z adresatami tym, co zobaczył i usłyszał na wyspie Patmos. Co ty widzisz i słyszysz, czytając Ap 1,12-20? Jakie słowa pocieszenia czerpiesz z tego, co zostało objawione w tym fragmencie księgi?

2. Pierwszy anioł w Ap 14,7 wzywa mieszkańców ziemi w czasach końca, by oddali „pokłon temu, który stworzył niebo i ziemię, i morze i źródła wód”. To słownictwo zostało zaczerpnięte z Wj 20,11. Co przesłanie pierwszego anioła mówi o objawionym w *Apokalipsie Jana* znaczeniu soboty w czasach końca?

3. Wielu chrześcijan doświadcza czegoś paradoksalnego. Otóż im dłużej są w Kościele, tym łatwiej ich wiara przygasa, a nawet zupełnie gaśnie. Przecież powinno być odwrotnie! Im dłużej idziemy z Jezusem, tym więcej powinniśmy się nauczyć o Nim i Jego miłości do nas. Jak możemy nie tylko zachować płomień wiary, ale i sprawić, by stawał się większy i jaśniejszy?

¹ Ellen G. White, w: *The Youth's Instructor*, 5 IV 1900. Przeczytaj także rozdział *Patmos*, w: *taż, Krzyż i miecz*, Warszawa 2018, wyd. II, s. 323-327.